

РЕШЕНИЕ

№ 7287

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 22.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7593** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр с чл.187 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на, Рибарска 43“ЕООД [населено място] срещу Заповед за налагане на ПАМ № ФК-69-0093731/11.07.2022 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ Б. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място]

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Твърди се, че в нея липсват мотиви относно продължителността на срока за налагане на ПАМ и административният орган не е изследвал обстоятелството защо е била прекъснатата връзка с НАП, още повече, че дружеството има сключен Договор за техническа поддръжка на фискалното устройство, като заповедта е и необоснована . Иска се отмяна на Заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващото дружество-, Рибарска 43“ЕООД [населено място] редовно и своевременно призовано, не изпраща представител.

Ответникът по оспорването-НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ Б. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място], редовно и своевременно призован,се представлява от юрисконсулт Н.,редовно упълномощен,който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по

делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед ЗЦУ-1148/20.08.2020 година Изпълнителен директор на НАП-определил Директорите на Дирекция“Контрол“ в ТД на НАП и Началниците на отдели“Оперативни дейности в Дирекция“ Оперативни дейности“ в Главна дирекция“ Фискален контрол“ в ЦУ на НАП- [населено място] да издават заповеди за налагане на ПАМ- запечатване на обекти по чл.186 от ЗДДС, включително да отнемат в полза на държавата ползването на фискално устройство и да отнемат правото на лицето да използва интегрираната автоматизирана система за управление на търговската дейност по чл.186, ал.2 от ЗДДС, а Директорите на Териториална дирекция на НАП да разглеждат жалбите, подадени срещу издадените заповеди за налагане на ПАМ запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС.

Със Заповед № 1740/11.04.2022 година на Изпълнителен директор на НАП А. А. К. е преназначен на длъжността- Началник отдел в ЦУ на НАП в Отдел, Оперативни дейности“ – Б. с място на работа Б., считано от 11.04.2022 година.

На 07.07.2022 година в 12,58 органи по приходите в Главна дирекция “Фискален контрол“ [населено място] извършили проверка в търговски обект-сезонен/ временен/ по смисъла на §1, т.41 от ДР на ЗДДС- Бирария „ Ф.“, находящ се в [населено място], ул. Рибарска“ № 43, стопанисван от „Рибарска 43“ ЕООД, при която е констатирано, че търговецът в качеството си на лице по чл.3 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства не е въвел в експлоатация ФУ с изградена дистанционна връзка с НАП, с което е допуснато нарушение на нормата на чл.7, ал.3 от Наредбата.

Проверката е извършена в присъствието на управителя на оспорващото дружество- Г. П. и е обективизирана в съставен Протокол за извършена проверка от същата дата..

Въз основа на установеното, на 07.07.2022 година срещу оспорващото дружество е съставен АУАН за извършено нарушение на чл.8, ал.2 от Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ.

На 11.07.2022 година ответникът по оспорването– Началник отдел “Оперативни дейности“ Б. в Главна Дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП издал оспорената Заповед № ФК-69-0093731, с която наложил на „Рибарска 43“ ЕООД-гр. С. ПАМ по реда на 186, ал.1, т.1, б. “ б“ от ЗДДС запечатване на търговски обект- Бирария“ Ф.“, находящ се в [населено място], [улица], № 43 стопанисван от оспорващото дружество и забрана за достъп до търговския обект за срок от 14 дни.

Заповедта е връчена на 12.07.2022 година лично срещу подпис на управителя .

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства, че лицето, издало заповедта е заемало длъжността-Началник отдел “Оперативни дейности“ Б. при Главна дирекция“ Фискален контрол“.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.145, ал.1 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената заповед за налагане на ПАМ №ФК-69-0093731/11.07.2022 година на Началник отдел“ Оперативни дейности“ Б. в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21

АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, оспорената Заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник отдел "Оперативни дейности" Б. в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП- [населено място], на когото изрично като орган по приходите е предоставено правото да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Наред с това по силата на чл.7, ал.1, т.3 от ЗНАП, Началник отдел е посочен за орган по приходите. От приложените по делото доказателства е видно, че лицето А. А. К. заема длъжността- Началник отдел, "Оперативни дейности"- Б. в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП. Нещо повече дори, налице и изрично оправомощаване от страна на Изпълнителен директор на НАП- Началник отдел "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Нормата на чл.186, ал.3 от ЗДДС сочи, че налагането на ПАМ се извършва с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице, при което достатъчно е и без изрично овластяване на Началник отдел "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" по силата на закона същият да издаде заповед за налагане на ПАМ, защото той е орган по приходите съгласно нормата на чл.7, ал.1, т.3 от ЗНАП. В конкретната хипотеза освен като орган по приходите, Началник отдел "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" при ТД на НАП притежава и изрично оправомощаване от Изпълнителен директор на НАП да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. От своя страна, самият Изпълнителен директор на НАП е орган по приходите по аргумент от нормата на чл.7, ал.1, т.1 от ЗНАП, при което и в хипотезата на оправомощаване от органа по приходите на конкретно длъжностно лице е налице надлежна компетентност. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146, т.1 АПК/.

Заповедта отговаря на изискванията за форма, и съдържа предвидените в чл.59 АПК задължителни реквизити, с означение на правните основания по издаването и-чл.186, ал.1, г.1, б."б" и чл.187, ал.4 от ЗДДС. Мотивирана е, като органът е посочил защо и въз основа на какво определя срок от 14 дни за запечатване на търговския обект и забрана за достъп до него. В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта по [чл. 186, ал. 1 от ЗДДС](#) във връзка с

определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#).

В конкретния случай, на първо място органът, издал заповедта изрично е посочил и мотивирал защо определя този срок- фискалното устройство в търговския обект е без изградена дистанционна връзка с НАП, пречатваща възможността за проследяване на реализираните обороти и води до ощетяване на фиска и отлагането изпълнението на тази ПАМ на практика означава да бъде насърчено неправомерно поведение от страна на търговеца, като от направената Справка в електронните масиви на НАП “Фискални устройства с дистанционни връзки“ е установено, че ФУ не изпраща данни чрез дистанционна връзка на всеки 5 минути от всички касови бележки, регистриращи продажби, като наличното в обекта Фискално устройство е от неодобрен тип, като притежава Свидетелство № 731/13.11.2015 година , с което е нарушена разпоредбата на чл.7,ал.1 и ал.2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 година на МФ, а среднодневният оборот е на стойност 1687,61 лева и създадена организация на работа, която позволява оборотът да не се отчита през ФУ, липсата на организация за създаване на условия задълженото лице да ръководи и да организира дейността в обекта в съответствие с изискванията на Наредба № Н-18/13.12.2006 година, невъзможността за проследяване на реализираните услуги, обосновава необходимостта да се осигури защитата на обществения интерес, като се предотврати възможността за извършване на нови нарушения и срокът на ПАМ е съобразен и е съобразен с целената превенция за преустановяване на незаконосъобразните практики в обекта, както и необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане дейността на търговеца, като целта на наложената ПАМ е промяна в начина на извършване на дейността в конкретния обект, като прекият резултат е правилно отчитане на оборота от продажби, а индиректният-недопускане вреда за фиска.

В този смисъл, в заповедта органът е посочил мотиви защо запечатването на обекта е за този срок. Друг е въпросът дали този срок съответства на целта на закона, но така изложеното не може да доведе до липса на мотиви в посока не само определения срок , но и изобщо мотиви, каквито са доводите на процесуалния представител на оспорващото дружество.

При издаването на заповедта, административният орган е спазил процесуалноправните разпоредби на АПК-в посока събиране на доказателства за наличните парични средства– 190 лева в брой, наличие на монтирано фискално устройство в обекта, от който се извършва търговска дейност, но същото няма изградена дистанционна връзка с НАП, обсъдил е събраните в хода на проверката доказателства/и така по този начин е изпълнил вмененото му задължение да събере и оцени всички доказателства в хода на административното производство.Нещо повече дори органът няма задължение да уведоми оспорващото дружество, че ще бъде издадена ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС.

Разпоредбата на чл.186, ал.1 от ЗДС изрично сочи, че ПАМ-Запечатване на обект за срок до 30 дни се налага на лице независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, което не е изпълнило задължението си посочено в точка едно от същия текст в това число по буква“ б“ - да въведе в обекта фискално устройство, което да бъде регистрирано в НАП и снабдено с дистанционна връзка с НАП. Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на

лицето,налагана по административно-наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма,тя е правова принуда/нормативно установена е/,вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове,които имат персонално определени адресати.ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма,а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция,административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение,а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/.Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание.Настоящото производство е административно,а не административно-наказателно.Следва да бъде отбелязано, че наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд,който е първа инстанция,още повече, че от една страна,наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно-наказателно производство.От друга страна,административните наказания се налагат от изпълнителни органи,на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система.При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая,административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността,а не институционално,тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление.Наказателното постановление не е административен акт,то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно-наказателно производство.Правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването,съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно,а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление,а не да го обяви за нищожно.С АУАН се установява нарушението и нарушителят,а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН,а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон/ какъвто е процесният случай. И АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на

чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това ,че с него се поставя началото на едно административно-наказателно производство,което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. На следващо място, при казаното по-горе,налагането на ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС не е обвързано от обстоятелството дали срещу нарушителя е издадено Наказателно постановление.Законодателят не е поставил изискване да има съответствие между отразеното в наказателното постановление и Заповедта за налагане на ПАМ.

При издаване на Заповедта ответникът по оспорването е спазил материално- правните разпоредби на ЗДДС.

Административното производство се е развило при извършена контролна проверка от страна на органи по приходите в обект, стопанисван от оспорващото дружество, находящ се в [населено място], [улица] представляващ Бирария „Ф.“. Проверката е способ за извършване на данъчно – осигурителен контрол по аргумент от разпоредбата на чл.110,ал.1 от ДОПК. Проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски.С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице.Проверката се извършва от органите по приходите, без да е необходимо изрично писмено възлагане. Правилата по **чл. 8** не се прилагат, когато е налице възлагане от изпълнителния директор или упълномощено от него лице. За резултата от проверката се съставя протокол,когато в закон не е предвиден актът, с който проверката трябва да завърши. По силата на алинея 6 на чл.110 от ДОПК,когато в закон не е предвидено друго, срокът за извършване на проверките не може да бъде по-дълъг от 6 месеца от датата на първото процесуално действие, което се удостоверява с протокол или връчено искане по **чл. 37, ал. 3**. Ако 6-месечният срок се окаже недостатъчен, той може да бъде продължен до 6 месеца с резолюция на органа, възложил проверката. Когато за резултатите от проверката се съставя протокол, същият се предоставя на лицето в 7-дневен срок от извършването ѝ. От своя страна, органът по приходите, извършил проверката е отразил същата в Протокол за извършена проверка от същата дата, който е съставен на място, подписан е от органите по приходите и от управителя на оспорващото дружество. Следва да се отбележи, че съгласно чл.50,ал.1 от ДОПК протоколът,съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Протоколът за извършената проверка е съставен в писмена форма и е със съдържанието,посочено в нормата на чл.50,ал.2 от ДОПК- номер и датата на съставянето му, името и длъжността на органа, който го е съставил, и на органите, които са извършили действията, имената, адресите и качеството на лицата, които не са органи по приходите и са участвали или присъствали при извършване на действията,. индивидуализиращите данни за проверяваното лице, датата и мястото на действията,. времето,когато са започнали и завършили действията,извършените действия, установените факти и обстоятелства, събраните доказателства,направените искания, бележки и възражения,ако има такива,пред кой орган и в какъв срок могат да се обжалват действията, ако това е допустимо. Протоколът се подписва от органа, който го е съставил и от проверяваното лице,съответно от неговия представител или пълномощник,член на орган на

управление, работник или служител, като се отбелязва в какво качество го подписва, и му се предоставя незабавно екземпляр от протокола, като екземпляр от протокола се предоставя на проверяваното лице.

В конкретния случай, административният орган е посочил, че на дата 07.07.2022 година в 12,58 часа органи по приходите в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП- [населено място] извършили проверка в обект-/сезонен, временен/Бирария „Ф.“, стопанисван от оспорващото дружество и находящ се в [населено място], ул "Рибарска", №43, при която констатирани, че в обекта е има монтирано фискално устройство, което няма изградена дистанционна връзка с НАП, което не отчита на всеки пет минути извършените продажби в търговския обект.

Положителният факт-наличие на монтирано в търговския обект фискално устройство, което има изградена дистанционна връзка с НАП следва да бъде установен и е в тежест на търговеца- задължено лице, а не на органа по приходите, тъй като липсата на монтирано и регистрирано фискално устройство, което няма изградена дистанционна връзка с НАП е отрицателен факт. В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че в обекта има монтирано и регистрирано фискално устройство, но същото няма изградена дистанционна връзка с НАП.

Предпоставка за налагането на този вид П. наличието на административно нарушение, изразяващо се в липса на монтирано и регистрирано в обекта фискално устройство. Тежестта за доказване на това нарушение е на издателя на акта, а именно на Началник отдел "Оперативни дейности"- Б. при Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП- [населено място].

Съгласно [чл. 118, ал. 3 от ЗДДС](#) фискалната касова бележка е хартиен документ, регистриращ продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта, издаден от въведено в експлоатация фискално устройство, от одобрен тип, в случая-електронен касов апарат с фискална памет (ЕКАФП). Издаването на такава фискална бележка е задължение на всяко лице, извършващо продажби на стоки или услуги в търговски обект по аргумент от чл. 25, ал. 1, т. 1 вр.с чл. 3, ал. 1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. От своя страна, в чл.7 от Наредбата е въведено задължение [javascript:y1\(\)](#) за лицата по [чл. 3](#) да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по [чл. 3](#) без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. Основният спорен момент по делото е дали монтираното в обекта фискално устройство е имало дистанционна връзка с НАП. На първо място, за осъществяване състава на административното нарушение по [чл. 186, ал. 1, б. "б" от ЗДДС](#) е необходимо да е установявана причината за възникване на задължението за монтиране на фискално устройство. Легално определение на понятието "търговски обект" е дадено в параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС, според която. "**Търговски обект**" е всяко място, помещение или съоръжение (например: маси, сергии и други подобни) на открито или под навеси, във или от което се извършват продажби на стоки или услуги, независимо че помещението или съоръжението може да служи същевременно и за други цели (например: офис, жилище или други подобни), да е част от притежаван недвижим имот (например: гараж, мазе, стая или други подобни) или да е производствен склад или превозно средство, от което се извършват продажби. От доказателствата по делото е установено, че оспорващото дружество е бил задължен субект да има регистрирано и монтирано в обекта фискално устройство с изградена дистанционна връзка с НАП още повече, че в този обект са извършвани продажби, приемали са се пари в брой за извършените продажби, за което

свидетелстват и депозираната декларация от страна на управителя. На второ място, твърдението на управителя на дружеството, че в момента на проверката е настъпил проблем с дистанционната връзка е недоказано, а представените доказателства за техническа поддръжка на фискалното устройство по никакъв начин не могат да доведат до извод, че търговецът е имал дистанционна връзка с НАП, като доказателства за осъществена такава от страна на търговеца на посочената дата липсват. **Редът за отчитане и регистриране на продажбите в търговските обекти е регламентиран в НАРЕДБА № Н-18 ОТ 13 ДЕКЕМВРИ 2006 Г. ЗА РЕГИСТРИРАНЕ И ОТЧИТАНЕ НА ПРОДАЖБИ В ТЪРГОВСКИТЕ ОБЕКТИ ЧРЕЗ ФИСКАЛНИ УСТРОЙСТВА.** В чл.3 от същата изрично е посочено, че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги в или в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, освен когато плащането се извършва чрез кредитен превод, директен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик. В чл.7 от Наредбата е доуточнено, че лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по чл. 3 без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. Не се допуска работа с ФУ/ИАСУТД от лицата по чл. 3 без изградена дистанционна връзка с НАП, освен в случаите, посочени в тази наредба. Легално определение на понятието фискално устройство е дадено в параграф 1, т.40 от ДР на ЗДДС, според която. "Фискално устройство" е устройство за регистриране и отчитане продажби на стоки или услуги чрез издаване на фискални касови бележки и за съхраняване на данни за регистрираните обороти във фискална памет. Видовете фискални устройства са- електронните касови апарати с фискална памет (ЕКАФП), фискалните принтери (ФПр), електронните системи с фискална памет (ЕСФП) за отчитане на оборотите от продажби на течни горива чрез одобрени по смисъла на Закона за измерванията средства за измерване на разход, фискалните устройства, вградени в автомати на самообслужване (ФУВАС).

От приложното поле на Наредбата са изключени лицата, които осъществяват дейностите, визирани в чл.4 от Наредбата/а доказателства, че търговецът попада в изключенията/ по делото не се съдържат. В чл.25 от Наредбата е посочено, че независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата- по **чл. 3, ал. 1** - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по **чл. 3, ал. 1**; по **чл. 3, ал. 2** - за всяко плащане, включително за платените чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по **чл. 3, ал. 1**. В Чл. 7 от Наредбата е посочено, че лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ /ИАСУ ТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по чл. 3 без функциониращи ФУ /ИАСУ ТД, освен в случаите, посочени в тази наредба.

и не се допуска работа с ФУ/ИАСУ от лицата по чл. 3 без изградена дистанционна връзка с НАП, освен в случаите, посочени в тази наредба.

В конкретния случай и при така наличните доказателства е установено по безспорен начин осъществявана търговска дейност/ продажби/ от страна на оспорващото дружество на посочената в заповедта дата 07.07.2022 година, която е

основание за наличие на фискално устройство, монтирано в обекта и регистрирано в НАП, което има изградена дистанционна връзка с НАП, като такава връзка не е била налична. В този смисъл реално ощетяване на фиска е налице, което от своя страна води до съответствие на ПАМ с целта на закона- да се преустановяват действия, които биха довели до извършване на нарушения и да се защити фискът от укриване и неотчитане на приходи. Налице е и съразмерност на наложената ПАМ с твърдяното за извършено нарушение- констатирано е за първи път ,а запечатването на обекта е за срок от 14 дни,а при казаното по- горе налице и ощетяване на фиска в посока укриване на приходи и липсата на изградена дистанционна връзка на монтирано устройство в обекта с НАП води до отклонение от данъчно облагане и то в значителни размери, което е обусловило налагане на тази мярка и то в посочения срок от 14 дни

В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта по [чл. 186, ал. 1 от ЗДДС](#) във връзка с определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#). В конкретния случай, не е налице нарушаването на принципа на съразмерност на наложената мярка с извършеното нарушение. В конкретния случай, при казаното по-горе в заповедта се съдържат мотиви защо се налага запечатването на обекта за този срок от 14 дни. Твърдението на процесуалния представител на оспорващото дружество,че запечатването в този срок ще доведе до значителни и трудно поправими вреди , е въпрос,който следва да бъде обсъждан при съдебен контрол на допуснатото предварително изпълнение на заповедта,а не в настоящото, но въпреки това, настоящият съдебен състав намира, че посоченият срок от 14 дни не е несъразмерен на извършеното нарушение и не е в несъответствие с целта на закона. Изложените твърдения,че се касае за бързоразвалящи се стоки е неподкрепено с никакви доказателства, а и да бяха представени такива, то това само по себе си не може да доведе до извод, че наложената ПАМ е несъразмерна. В този смисъл са редица съдебни решения на ВАС, измежду които и **Решение № 8760 от 28.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 2698/2018 г., I о., докладчик председателят С. А., Решение № 7662 от 8.06.2018 г. на ВАС по адм.д.№ 1108/2018 г., I о., докладчик председателят М. Д. Решение № 4721 от 12.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9499/2017 г., I о., докладчик председателят М. Д..**

От всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира ,че наложената ПАМ- запечатване на обект на оспорващото дружество за срок от 14 дни по реда на чл.186,ал.1,т.1,б.” а от ЗДДС и забрана за достъп до обекта за същия срок е правилно наложена, което от своя страна води до извод, че оспорената заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващото дружество за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева на основание чл.143,ла.3 от АПК. **Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/** . Съдът намира, че в полза на ответника по оспорването следва да бъде присъдено минимално възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, на което е взел участие юрисконсулт Н. и сума в размер 100 лева е справедлива и съответна на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от

юрисконсулта.

. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на преpraщащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

В конкретния случай, отговорността съгласно [чл. 78, ал. 2 ГПК](#) се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Тя има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора и може да бъде осъществена само по висиящия процес. За да бъде реализирана е необходимо своевременно да е отправено искане пред компетентната съдебна инстанция. По отговорността за разноски съдът не може да се произнася служебно, а само по молба на заинтересуваната страна, поради което неизпълнението на това задължение погасява правото на страната да претендира разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА,, Рибарска 43“ЕООД [населено място] срещу Заповед за налагане на ПАМ № ФК-69-0093731/11.07.2022 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ Б. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място].

ОСЪЖДА,, РИБАРСКА 43“ ЕООД-ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ Б. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място] СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211 от АПК.

СЪДИЯ: